

душата ми е въ тихи две очи.
Душата ти вълшебница мълчи.

*

Нѣкои образи и стилни похвати у Яворова даватъ основание да се допустне, че добре е познавалъ одного отъ най-моднитѣ писатели въ началото на сегашния вѣкъ — Станиславъ Пшибишевски. Хиперболизацията на собственитѣ преживявания, стремежътъ къмъ универсализъмъ и демонизъмъ, присъщи на Пшибишевски, не сж чужди и на Яворова. Изрази като: „съ ураганъ въ гърдитѣ“, „желания — вулканъ и адски жаръ“ у Яворова съответствуватъ на онѣзи „вулканически изригвания на душата“, както ги назовава едно отъ лицата въ „Номо sapiens“, свойствени на героитѣ на Пшибишевски. За да ги представи, той търси сравнения съ най-бѣснитѣ стихии — яростта на ураганитѣ, тайфунитѣ...

Само нѣколко успоредици: „Защото носѣше слънце въ гърдитѣ си, носѣше вселената“ (Пшибишевски) — Цѣлъ свѣтъ понесохъ въ своитѣ гърди (Яв.); „Помнишъ ли, какъ те носѣхъ въ страшната буря презъ девственитѣ гори? Ураганътъ ни подхвана... падахъ, пълзѣхъ на колѣне... и все вѣрвѣхъ, защото те носѣхъ на ржцетѣ си“; у Яворова: „Азъ блуждая безъ вѣра нѣкога да мога вземавъ по посока права отъ удавенъ въ мъгливъ лесъ... Вървя /въ безвѣрие о, необезвѣрена любовъ, защото спишъ! — и тебе нося“ — Чувствувахъ, какъ ти съ ржцетѣ си улавяше тѣлото ми, чувствувахъ твоята главица на гърдитѣ си /„Андрогина“) — Глава безгрижно прислонила (на рамото ми; стегнала ржце/ детински привично на мжжка шия („Безъ пжтъ“)